Instanța de fond: Judecătoria Chișinău (sediul Centru) dosarul nr. 2a-1744/23
Judecător: Brăgaru Alina 2-22074079-02-2a-12052023

DECIZIE

12 martie 2024 mun. Chişinău

Colegiul Civil, Comercial şi de Contencios administrativ
al Curţii de Apel Chişinău

în componența:
Președintele ședinței, judecătorul Anatol Pahopol
Judecătorii Ruxanda Pulbere și Dorin Dulghieru
Grefierul Iana Slabari

examinând în ședință publică, cererea de apel declarată de ***** împotriva hotărârii Judecătoriei Chișinău, sediul Centru din 15.03.2023, pronunțată în cauza civilă, la cererea de chemare în judecată depusă de ***** împotriva lui *****cu privire la încasarea datoriei pentru serviciile comunale de parcare și cheltuielile de judecată, -

A CONSTATAT:

Pretenţiile reclamantului.

La 26.05.2022, ***** a înaintat o cerere de chemare în judecată împotriva lui *****cu privire la încasarea datoriei pentru serviciile de parcare în mărime de 112 918,00 lei și cheltuielilor de judecată.

În motivarea cererii de chemare în judecată, reclamanta indică faptul că la data de 17.08.2020 între ***** cu sediul în mun. Chișinău, corn. Trușeni, str. Calea Trușenilor, 46, în calitate de prestator și Inspectoratul General al Poliției cu sediul în mun. Chișinău, str. Tiraspol 11/1, în calitate de beneficiar, a fost încheiat contractul de prestări servicii nr. 10.

Potrivit pct. 2.1 al contractului nominalizat, obiectul contractului îl reprezintă serviciile de ridicare, transportare, depozitare și restituirea mijloacelor de transport, în cadrul procesului contravențional.

Indică că conform prevederilor Hotărârii Guvernului nr. 557/2018 pentru aprobarea Regulamentului privind modul de ridicare, transportare, depozitare și restituirea mijloacelor de transport în cadrul procesului contravențional a

contractului de prestări servicii nr. 10 din 17.08.2020 și a Instrucțiunii cu privire la modul de executare a clauzelor contractului de prestări servicii nr. 10 din 17.08.2020, potrivit procesului verbal din 18.10.2020, la parcarea specială deținută de ***** amplasată în mun. Chișinău, corn. Trușeni. a fost transportat și depozitat autovehiculul de model VAZ 2107, n/î HNAF512.

Potrivit răspunsului Direcția Patrulare Centru al INSP al IGP nr. 34/17/1/1730 din 08.04.2022, la momentul reținerii la volanul mijlocului de transport de model VAZ 2107, n/î HNAF512, se afla pârâtul *****

Prin prisma prevederilor art. 500 alin. 6 Cod civil, reclamantul indică că din data de 18.10.2020, momentul reținerii automobilului și până în prezent *****, în calitate de posesor, nu a întreprins nici o măsură pentru a-și ridica mijlocul de transport de la parcarea specializată și a achita suma pentru depozitarea bunului.

Reclamantul precizează că potrivit pct. 36 din Regulamentul privind modul de ridicare, transportare, depozitare și restituire a mijloacelor de transport în cadrul procesului contravențional, aprobat prin Hotărîrea de Guvern nr.557 din 18.06.2018, cheltuielile pentru serviciile de ridicare, transportare și depozitare a mijlocului de transport în cadrul procesului contravențional sunt suportate de către conducătorul, proprietarul sau posesorul legal al mijlocului de transport în privința căruia a fost aplicată sancțiunea contravențională.

Articolul 9 din Regulamentul cu privire la parcările auto cu plată pe teritoriul Republicii Moldova, aprobat prin Hotărîrea de Guvern nr.672 din 19.06.1998, statuează că posesorul mijlocului de transport, beneficiar al serviciilor prestate de parcarea auto cu plată, este obligat să achite la timp plata pentru garare.

Potrivit pct.4.2 din contractul de prestări servicii nr. 10 din 17.08.2020, încheiat între ***** și Inspectoratul General de Poliție, prețul pentru serviciile de ridicare, transportare și depozitare a mijlocului de transport în cadrul procesului contravențional sunt suportate de către conducătorul, proprietarul sau posesorul legal al mijlocului de transport în privința căruia a fost aplicată sancțiunea contravențională.

Coroborând prevederile indicate, reclamantul consideră că potrivit anexei nr.2 la contractul de prestări servicii nr. 10 din 17.08.2020, prețul pentru serviciile de păstrare a automobilelor se formează după cum urmează: ridicarea și transportarea mijlocului de transport cu masa totală de până la 3500 kg - 790 lei; păstrarea 6 zile – 12 lei/ora (288x6=1728 lei), păstrarea în termen mai mult de 6 zile, constituie suma de 200 lei/zi.

Prin urmare, din data de 10.10.2020 și până la 29.04.2022, cheltuielile suportate de ***** pentru depozitarea mijlocului de transport de model VAZ 2107, n/î HNAF512 constituie suma de 112 918,00 lei, fiind formată după cum urmează: 790 lei + 1728 lei + 110 400,00 lei (552 zile x 200 lei/zi).

În scopul respectării procedurii de soluționare pe cale amiabilă a litigiului,

reclamantul a înaintat la data de 20.04.2022, în adresa pârâtului *****o somație, prin care a solicitat achitarea datoriei în termen de 7 zile din data recepționării pretenției, însă, până în prezent datoria nu a fost achitată.

Reiterând prevederile art.1537 și art.1539 alin.(1-3) din Codul civil, reclamantul indică că, între ***** și *****, a fost încheiat contract de depozit prin intermediul unei autorități, astfel, administrând o parcare auto specializată cu un nivel sporit de securitate, acces limitat a terțelor și asigurarea condițiilor necesare pentru asigurarea integrității corpurilor delicte, or, pârâtul în mod tacit a devenit deponent al contractului de depozit și prin urmare este obligat să achite serviciile prestate, conform tarifelor stabilite și anunțate de depozitar.

Astfel, consideră reclamantul că pârâtul *****în mod tacit, a devenit deponent al contractului de depozit și este obligat să achite serviciile prestate, conform prețurilor stabilite de depozitar.

În drept reclamantul ***** își întemeiază cererea în baza prevederilor art. 774, 775, 776, 858, 874, 901, 934, 942 Cod civil al RM și art. 5, 32, 38, 85, 86, 94, 96, 166, 174 Cod de procedură civilă al RM și solicită încasarea de la *****în beneficiul reclamantului a datoriei în sumă de 112 918,00 lei cât și compensarea tuturor cheltuielilor de judecată.

Poziția instanței de fond.

Prin hotărârea Judecătoriei Chișinău (sediul Centru) din 15.03.2023, a fost respinsă cererea de chemare în judecată depusă de ***** împotriva lui *****cu privire la încasarea datoriei pentru serviciile de parcare și cheltuielilor de judecată, ca neîntemeiată.

Solicitarea apelantului.

La 06.04.2023 ***** a depus cerere de apel nemotivată, solicitând casarea integrală a hotărârii Judecătoriei Chișinău (sediul Centru) din 15.03.2023, cu emiterea unei noi decizii.

Respectarea termenului de declarare a apelului.

În conformitate cu art. 362 alin. (1) Cod de procedură civilă, termenul de declarare a apelului este de 30 de zile de la data pronunțării dispozitivului hotărârii, dacă legea nu prevede altfel.

În speță s-a stabilit că, dispozitivul hotărârii Judecătoriei Chişinău (sediul Centru) a fost pronunțat în ședință de judecată publică la 15.03.2023 iar apelul nemotivat a fost depus la 06.04.2023.

Prin încheierea Curții de Apel Chișinău din 31.05.2023, nu s-a dat curs cererii de apel, acordând apelantului termen de 10 zile din momentul recepționării

încheierii pentru prezentarea dovezii ce achitare a taxei de stat în sumă de 2540,65 lei și a apelului motivat.

La 20.07.2023 prin intermediul Direcției de Informare și Documentare a Curții de Apel Chișinău a prezentat dovada de achitare a taxei de stat și a apelului motivat, iar ulterior prin încheierea Curții de Apel Chișinău din 15.09.2023 s-a acceptat spre examinare cererea de apel declarată.

Argumentele părţilor.

Prin cererea de apel motivată a invocat că, prin hotărârea din 15.03.2023 a Judecătoriei Chişinău, sediul Centru s-a respins cererea de chemare în judecată depusă de ***** împotriva lui *****cu privire la încasarea datoriei.

Consideră hotărârea contestată ca fiind una neîntemeiată, fiind omisă cu încălcarea și aplicarea eronată a normelor de drept material și anume, instanța de fond nu a constatat circumstanțele importante pentru justa soluționare a cauzei, concluziile expuse în hotărâre sunt în contradicție cu circumstanțele cauzei, cât și instanța de fond nu a aplicat legea care trebuia să fie aplicată, în sensul art. 386 Cod de procedură civilă, după cum urmează.

Aşadar, instanţa de fond a constatat următoarele circumstanţe şi anume faptul că, în baza procesului - verbal de ridicare din 18.10.2020, la parcarea specială deţinută de ***** amplasată în mun. Chişinău, corn. Truşeni, a fost transportat şi depozitat mijlocul de transport litigios.

Întru constatarea posesorului/contravenientului automobilului, pe marginea ridicării şi aducerii la parcare specială a automobilului la 18.10.2020, ***** a depus interpelare la Inspectoratului Naţional de Patrulare.

Direcţia Patrulare Centru al INSP al IGP, prin răspunsul nr. 34/17/1/1730 din 08.04.2022, a informat apelantul că, pe marginea reţinerii mijlocului de transport de model Vaz2107 cu n/îTTN AF 512, a fost sancţionat pârâtul/intimat- *****, în baza art. 241 alin. (1) şi art. 229 alin, (2) si (3) Cod contravenţional.

Respectiv, din informația obținută de la agentul constatator nemijlocit, care este un înscris pertinent şi concludent emise de autoritatea publică competentă, atestă cu certitudine faptul că, conducătorul sancţionat contravenţional a automobilului enunţat, la momentul ridicării şi aducerii la parcarea specială, era intimatul/pârât *****

În această ordine de idei, consideră apelantul că argumentul instanței de fond precum că nu au fost prezentate probe care să ateste cine a fost contravenientul/conducătorul automobilului este neîntemeiată şi rezultă din aprecierea arbitrară a probelor.

Or, în baza art. 439 Cod contravențional, a Hotărârii Guvernului Republicii Moldova nr. 672 din 19 iunie 1998 şi a contractului de prestări servicii nr. 10 din 17.08.2020 este reglementată procedura de ridicare, transmitere la parcare specială

de către organul de poliție către parcarea specială, ultima care în temeiul contractului enuntat și a hotărârii guvernului are dreptul să încaseze cheltuielile de judecată direct de la proprietar şi contravenient/posesor.

Astfel, instanţa de fond nu a luat în considerație prevederile stipulate în Hotărârea Guvernului şi nu s-a expus referitor la argumentele noastre, după cum urmează.

Potrivit prevederilor pct. 36 al Regulamentului privind modul de ridicare, transportare, depozitare şi restituire a mijloacelor de transport în cadrul procesului contravențional aprobat prin Hotărârea Guvernului 557 din 18.06.2018, cheltuielile pentru serviciile de ridicare, transportare şi depozitare a mijlocului de transport în cadrul procesului contravențional sunt suportate de către conducătorul, proprietarul sau posesorul legal al mijlocului de transport în privința căruia a fost aplicată sancțiunea contravențională.

Articolul 9 din Regulamentul cu privire la parcările auto cu plata pe teritoriul Republicii Moldova, aprobat prin Hotărârea Guvernului Republicii Moldova nr. 672 din 19.06.1998, statuează că posesorul mijlocului de transport, beneficiar al serviciilor prestate de parcarea auto cu plata, este obligat să achite la timp plata pentru garare.

Potrivit pct. 4.2 din contractul de prestări servicii nr. 10 din 17.08.2020, încheiat între ***** şi ***** preţul serviciile de ridicare, transportare şi depozitare a mijlocului de transport în cadrul procesului contravenţional sunt suportate de către conducătorul, proprietarul sau posesorul legal a mijlocului de transport în privinţa căreia a fost aplicată sancţiunea contravenţională.

Astfel, instanţa de fond nu a coroborat prevederile pct. 4.2. din contractul enunţat, prevederile hotărârii guvernului la răspunsul *****nr. nr. 34/17/1/1730 din 08.04.2022. prin care se atestă cu certitudine că. la volan - conducător/contravenient a fost pârâtul/intimat *****

Cu privire la argumentul instanţei de fond că, odată ce intimatul nu şi-a dat acordul la depozitarea automobilului la parcarea specială, respectiv acestuia nu-i poate fi imputată obligaţia de plată a cheltuielilor de depozitare, indică apelantul că, acest fapt se datorează neaplicării unei legi care trebuia să fie aplicată şi anume, a art. 439 Cod contravenţional.

Or, art. 439 alin. (2) lit. c) Cod contravenţional prevede expres că, vehiculul poate fi adus la staţia de parcare specială sau pe teritoriul subdiviziunii de poliţie şi în cazul în care este necesară identificarea proprietarului (posesorului) vehicului utilizat sau destinat pentru săvîrşirea contravenţiei;

Deci, la caz, a fost întocmit procesul-verbal de ridicare şi aducere la parcarea specială anume datorită faptului necesităţii identificării posesorului/conducătorului, ceia ce şi a avut loc, la momentul întocmirii acestuia, automobilul fiind ridicat prin procesul-verbal indicat mai sus.

Respectiv, inspectorul de poliţie corect în baza prevederilor normei legale citate a transmis maşina la parcare specializată, nefiind necesar acordul conducătorului, automobilul fiind transmis în temeiul legii.

Deci, la caz există raportul juridic - contractul de depozitare, între agentul economic deţinător al parcării specializate şi conducătorul/contravenient - *****, raport juridic născut în baza prevederilor legale şi anume, a art. 439 Cod contravenţional. Or, instanţa de fond nu a reuşit să stabilească că, potrivit art. 776 Cod civil, un raport juridic se poate naşte nu doar prin acordul părţilor, dar şi prin alte fapte stabilite de lege care indică la producerea efectelor de naştere a relaţiilor contractuale.

Poziţia părţilor în cadrul şedinţei de judecată.

Părțile în ședința de judecată în instanța de apel, nu s-au prezentat fiind citați în mod legal despre data, locul şi ora ședinței de judecată. Respectiv, Colegiul a considerat posibilă examinarea cauzei în lipsa părților neprezente şi a dispus examinarea cauzei în absența acestora, prin prisma dispozițiilor 379 alin. (2) Cod de procedură civilă. Or, impedimente în acest sens, nu s-au stabilit.

Aprecierea instanţei de apel.

Audiind participanții la proces, verificând materialele cauzei în raport cu argumentele invocate, Colegiul civil, comercial şi de contencios administrativ al Curţii de Apel Chişinău consideră apelul neîntemeiat şi care urmează a fi respins, cu menținerea hotărârii primei instanțe.

Conform art. 385 lit. a) din Codul de procedură civilă, instanţa de apel, după ce judecă apelul, este în drept să respingă apelul şi să mențină hotărârea primei instanțe.

În accepţiunea art. 373 din Codul de procedură civilă, instanţa de apel verifică, în limitele cererii de apel, ale referinţelor şi obiecţiilor înaintate, legalitatea şi temeinicia hotărârii atacate în ceea ce priveşte constatarea circumstanţelor de fapt şi aplicarea legii în primă instanţă. În limitele apelului, instanţa de apel verifică circumstanţele şi raporturile juridice stabilite în hotărârea primei instanţe, precum şi cele care nu au fost stabilite, dar care au importanţă pentru soluţionarea cauzei, apreciază probele din dosar şi cele prezentate suplimentar în instanţă de apel de către participanţii la proces. Instanţa de apel nu este legată de motivele apelului privind legalitatea hotărârii primei instanţe, ci este obligată să verifice legalitatea hotărârii în întregul ei. Concomitent, instanţa de apel este obligată să se pronunţe asupra tuturor motivelor invocate în apel. Instanţa de apel nu este legată de motivele apelului privind legalitatea hotărârii primei instanţe, ci este obligată să verifice legalitatea hotărârii în întregul ei.

În corespundere cu art. 118 alin. (1), (3) din Codul de procedură civilă, fiecare parte trebuie să dovedească circumstanțele pe care le invocă drept temei al pretențiilor şi obiecțiilor sale dacă legea nu dispune altfel. Circumstanțele care au importanță pentru soluționarea justă a cauzei sunt determinate definitiv de instanța judecătorească pornind de la pretențiile şi obiecțiile părților şi ale altor participanți la proces, precum şi de la normele de drept material şi procedural ce urmează a fi aplicate.

În baza art. 121 din Cod de procedură civilă, instanța judecătorească reține spre examinare şi cercetare numai probele pertinente care confirmă, combat ori pun la îndoială concluziile referitoare la existența sau inexistența de circumstanțe, importante pentru soluționarea justă a cazului, iar art. 122 din Codul de procedură civilă prevede că, circumstanțele care, conform legii, trebuie confirmate prin anumite mijloace de probațiune nu pot fi dovedite cu niciun fel de alte mijloace probante. Admisibilitatea probelor se determină în conformitate cu legea în vigoare la momentul eliberării lor.

În acord cu art. 130 alin. (1) din Codul de procedură civilă, instanța judecătorească apreciază probele după intima ei convingere, bazată pe cercetarea multe aspectuală, completă, nepărtinitoare şi nemijlocită a tuturor probelor din dosar în ansamblul şi interconexiunea lor, călăuzindu-se de lege.

Norma cuprinsă la art. 240 alin. (1) din Codul de procedură civilă,stabilește că, la deliberarea hotărârii, instanța judecătorească apreciază probele, determină circumstanțele care au importanță pentru soluționarea cauzelor, care au fost sau nu stabilite, caracterul raportului juridic dintre părți, legea aplicabilă soluționării cauzei şi admisibilitatea acțiunii.

Iar norma consacrată la art. 239 din Codul de procedură civilă, reglementează că, hotărârea judecătorească trebuie să fie legală şi întemeiată. Instanța îşi întemeiază hotărârea numai pe circumstanțele constatate nemijlocit de instanță şi pe probele cercetate în ședință de judecată. Hotărârea este întemeiată, dacă în ea sunt expuse toate circumstanțele care au importanță la soluționarea cauzei şi care au fost verificate în ședința de judecată multilateral, complet şi au fost elucidate probele privind circumstanțele constatate ale cauzei.

Din conținutul celor relatate, Colegiul reține că, sarcina instanței de apel derivă reieșind din dispozițiile art. 373 alin.(1), (2), (5) din Codul de procedură civilă, în condițiile în care instanța de fond a soluționat fondul cauzei, cu expunerea argumentelor în vederea admiterii sau respingerii acțiunii în raport cu concluziile reținute de către aceasta.

Colegiul reliefează că, instanța de apel, potrivit regulilor unui proces echitabil, reținând-se rolul determinant al concluziilor sale, are obligația să examineze efectiv problemele esențiale care îi sunt supuse aprecierii şi să nu se limiteze la

însușirea motivelor instanței inferioare (*Hirro Balani c.Spaniei, nr.18064/91 din 09.12.1994 §27; Georgiadis c. Greciei nr.21522/93 din 29.05.1997 §43*).

Sursele de *Soft Low* - Avizul nr.11 din 2008 al Consiliului Consultativ al Judecătorilor Europeni (CCJE) adoptat în atenția Comitetului de Miniștri al Consiliului Europei privind calitatea hotărârilor judecătorești, stabilește că o motivație şi o analiză clară sunt cerințele fundamentale ale hotărârilor judecătorești şi un aspect important al dreptului la un proces echitabil. Pentru a răspunde cerințelor procesului echitabil, motivarea ar trebui să evidențieze, că judecătorul a examinat cu adevărat chestiunile esențiale ce iau fost prezentate.

Instanța de apel menționează că, art. 6 CEDO garantează dreptul justițiabilului la o hotărâre motivată sub aspectul instituirii obligației instanțelor de judecată de a-şi argumenta hotărârile adoptate din perspectiva unei analize ample a circumstanțelor cauzei. Îndatorirea de a motiva coerent şi unitar hotărârea sub aspectul tuturor cererilor, fără a exista contradicții între motivare şi dispozitiv, constituie o garanție pentru justițiabilii, în fața eventualului arbitrariu judecătoresc, fiind singurul mijloc prin care se dă posibilitatea de a putea exercita un eficient control judiciar.

În opinia Colegiului judiciar, prima instanță a ținut cont de aceste deziderate şi a adoptat o hotărâre bazată pe materialul probator administrat şi legislația în vigoare.

Colegiul constată că, instanța de fond a determinat corect raportul juridic litigios, circumstanțele importante pentru soluționarea cauzei au fost stabilite şi elucidate pe deplin, probelor administrate li s-a dat o apreciere completă, obiectivă şi sub toate aspectele, iar hotărârea este legală şi întemeiată, adoptată cu respectarea drepturilor şi intereselor legale a participanților la proces.

Din materialele cauzei reiese că, obiectul material al litigiului î-l constituie suma de 112918 lei pretinsă de către ***** de la *****, rezultată din păstrarea automobilului la parcarea specializată pentru păstrarea mijloacelor de transport reținută de organele de urmărire penală și agenții constatatori pe marginea cauzelor penale.

Judecând cauza în fond, prima instanță a ajuns la concluzia netemeiniciei acțiunii înaintate de ***** împotriva lui *****privind încasarea datoriei și cheltuielilor de judecată.

În conformitate cu art. 1537 din Codul civil, prin contract de depozit, o parte (deponent), se obligă să predea pentru păstrare, pe o perioadă determinată sau nedeterminată, bunul mobil celeilalte părți (depozitar), iar depozitarul se obligă să păstreze bunul mobil şi să-l restituie la cerere.

În conformitate cu art. 1539 alin. (1) și (2) din Codul civil, prevede că, depozitul are titlu gratuit dacă în contract nu este prevăzut altfel. În cazul în care depozitarul este un profesionist, se consideră că asupra remunerării s-a convenit în

mod tacit. Dacă asupra mărimii remunerației datorate nu s-a convenit, se consideră convenită, în cazul existenței unui tarif stabilit, retribuția tarifară, iar în lipsa tarifului, retribuția obișnuită.

Potrivit prevederilor pct. 36 din Regulamentul privind modul de ridicare, transportare, depozitare și restituire a mijloacelor de transport în cadrul procesului contravențional, aprobat prin Hotărîrea de Guvern nr.557 din 18.06.2018, cheltuielile pentru serviciile de ridicare, transportare și depozitare a mijlocului de transport în cadrul procesului contravențional sunt suportate de către conducătorul, proprietarul sau posesorul legal al mijlocului de transport în privința căruia a fost aplicată sancțiunea contravențională.

Din probatoriul administrat la materialele cauzei, Colegiul judiciar constată că, la data de 17.08.2020 între *****, în calitate de prestator, şi ***** în calitate de beneficiar, a fost încheiat contractul de prestări servicii nr.10, obiectul acestuia îl reprezintă serviciile de ridicare, transportare, depozitare şi restituirea mijloacelor de transport, în cadrul procesului contravenţional.

Conform prevederilor pct.4.2 al contractului menționat, prețul serviciilor de ridicare, transportare și depozitare a mijloacelor de transport în cadrul procesului contravențional sunt suportate de către conducătorul, proprietarul sau posesorul legal al mijlocului de transport ***<u>în privința căruia a fost aplicată sancțiunea contravențională</u>*** (f.d. 9).

Astfel, atât contractul de prestări servicii încheiat între ***** și ***** cât și Regulamentul privind modul de ridicare, transportare, depozitare și restituire a mijloacelor de transport în cadrul procesului contravențional, aprobat prin Hotărîrea de Guvern nr.557 din 18.06.2018, clar stipulează că, prețul serviciilor este achitat de persoana în privința căreia a fost aplicată sancțiune contravențională.

Prin urmare, deși reclamantul face referire atât la contractul de prestări servicii din 17.08.2020, cât și la Regulamentul aprobat prin HG nr.557 din 18.06.2018, totuși contrar prevederilor menționate de reclamant, nu a prezentat nici o probă confirmativă ce ar atesta că față de pârâtul *****a fost aplicată vreo sancțiune contravențională, în urma căreia a fost ridicat și depozitat mijlocul de transport.

Mai mult, în susținerea poziției conturate, Colegiul reiterează și prevederea art. 439 alin. (5) Cod contravențional, unde este stipulat că, vehiculul parcat se restituie proprietarului, posesorului sau reprezentantului lor legal imediat după înlăturarea temeiurilor pentru aducerea la parcare prevăzute la alin.(1) şi (2), iar cheltuielile de aducere şi de staționare a vehiculului la parcare sânt suportate de contravenient.

Totodată, alin. (8) al aceluiași articol, reglementează că, conducătorul, proprietarul sau posesorul vehiculului nu suportă cheltuielile indicate la alin.(5)

dacă lipsesc elementele constitutive ale contravenției. În acest caz cheltuielile sânt suportate de stat.

Însă, deși reclamantul invocă în susținerea poziției sale procesul-verbal de ridicare și aduce a vehiculului la parcarea specială nr. VEH 01000206 din 18.10.2020, acesta din urmă este ilizibil, fiind imposibil de reținut informații din acesta, or, conform art. 122 alin. (1) din Codul de procedură civilă, circumstanțele care, conform legii, trebuie confirmate prin anumite mijloace de probațiune nu pot fi dovedite cu nici un fel de alte mijloace probante.

Din circumstanțele de fapt relevate, Colegiul civil reține concluzia instanței de fond privind la faptul că, deși reclamantul ***** este îndreptățit prin prisma pct. 10 din Regulament să contacteze un agent economic pentru ridicarea, transportarea, depozitarea și ulterior restituirea mijloacelor de transport în cadrul procesului contravențional, însă, contrar prevederii art. 118 alin. (1) și art. 122 alin. (1) Cod de procedură civilă, nu a prezentat probele necesare întru satisfacerea condițiilor impuse de lege pentru angajarea răspunderii pârâtului intimat *****

La caz, Colegiul reține că, deși apelantul invocă față de *****calitatea de persoană împotriva căreia a fost aplicată sancțiunea contravențională, nu a prezentat probe suficiente și verosimile pentru confirmarea acestui statut. Mai mult, instanța de apel conchide că, în procesul - verbal de ridicare și aducere forțată a vehiculului la parcarea specială nr. VEH 01000206, nu este vizibilă data și luna întocmirii, iar anul nu este indicat efectiv. (f.d. 15)

Adăugător, în susținerea poziției sale, apelantul a indicat și faptul că, potrivit pct. 4.2. din contractul nr. 10 încheiat între ***** și ***** părțile au convenit asupra faptului că, preţul pentru serviciile de ridicare, transportare şi depozitare a mijlocului de transport în cadrul procesului contravențional sunt suportate de către una din trei persoane şi anume: 1. Conducătorul, 2. Proprietarul şi 3. Posesorul legal al mijlocului de transport în privința căreia a fost aplicată sancțiunea contravențională.

Colegiul civil respinge argumentul respectiv drept unul neîntemeiat, formal și declarativ, or, ține de responsabilitatea părților la momentul încheierii raportului juridic obligațional să întocmească clauzele contractuale în așa mod, încât să nu creeze dubii sau să genereze întrebări, iar odată ce legislația națională reglementează procedura de ridicare, transportare, depozitare a mijloacelor de transport, fiind prevăzută și procedura de rambursare a cheltuielilor în acest sens, instanța de apel va reține clauza contractuală în sensul reglementat de legiuitor.

În urma analizei circumstanțelor de fapt relevate, prin prisma probatoriului administrat la materialele cauzei, Colegiul judiciar atestă că, în situația în care nu s-a constatat atât faptul încheierii, între părțile în litigiu, a contractului de depozit, cât și nu s-a constatat existența temeiurilor răspunderii contractuale și nici delictuale ale pârâtului intimat *****, instanța nu poate admite cererea privind

încasarea datoriei formate în legătură cu păstrarea automobilului în parcarea specială.

Raportând circumstanțele stabilite din materialele cauzei și argumentele invocate în cererea de apel, la prevederile legale invocate, Colegiu civil consideră că cererea de apel este neîntemeiată și urmează a fi respinsă, cu menținerea hotărârii contestate.

La caz, Colegiul reiterează că instanța de fond corect a determinat raportul juridic și corect a dispus respingerea cererii de chemare în judecată depusă de ***** împotriva lui *****privind încasarea datoriei pentru serviciile de parcare și cheltuielile de judecată.

În continuare, se menționează că prin cererea de apel depusă, apelantul nu a prezentat probe în vederea combaterii constatărilor reținute de instanța de fond și emiterii unei hotărâri judecătorești diferită de cea contestată, argumentele invocate în cererea de apel sunt neîntemeiate, nefondate şi neprobate, iar pe cale de consecință, Colegiul judiciar precizează netemeinicia în ansamblu a cererii de apel declarate, dat fiind faptul că, în susținerea acesteia, apelantul nu a adus niciun argument plauzibil, ori circumstanțele invocate în cererea de apel sunt combătute prin actele anexate la materialele cauzei și contravin prevederilor legale.

În cumulul celor expuse, instanța de apel concluzionează că, apelantul ***** nu a prezentat argumente verosimile şi admisibile în combaterea soluției adoptate de prima instanță.

Ca urmare, în lipsa unor argumente coerente şi convingătoare, precum şi a unui suport probator de natură să răstoarne soluția adoptată pe caz, Colegiul conchide că, instanța de fond a elucidat pe deplin circumstanțele importante pentru soluționarea cauzei, a oferit apreciere justă probelor administrate şi a aplicat corect normele de drept material şi procedural, hotărârea fiind în concordanță cu art. 239-240 din Codul de procedură civilă.

Finalmente, având în vedere că, hotărârea primei instanțe este justificată, iar aserțiunile invocate de către apelant sunt nefondate şi combătute integral prin constatările expuse supra, Colegiul civil, comercial şi de contencios administrativ al Curții de Apel Chișinău ajunge la concluzia de a respinge apelul declarat şi a menține hotărârea instanței de fond.

În conformitate cu prevederile art. 385 lit. a), 390 CPC, Colegiul civil al Curții de Apel Chișinău,-

DECIDE:

Se respinge cererea de apel declarată de *****.

Se menține hotărârea Judecătoriei Chișinău, (sediul Centru) din 15.03.2023, pronunțată în cauza civilă, la cererea de chemare în judecată depusă de ***** împotriva lui *****cu privire la încasarea datoriei pentru serviciile comunale de

parcare și cheltuielile de judecată.

Decizia este definitivă din momentul pronunțării, dar poate fi atacată cu recurs la Curtea Supremă de Justiție în termen de 2 luni de la data comunicării deciziei integrale.

Președintele ședinței,
judecătorul Anatol Pahopol

Judecătorii: Ruxanda

Pulbere

Dorin

Dulghieru